

ESPLAIS LITERARIS

Any IV

OLOT, JUNY DE 1924

Núm. 23

no 11118

PARLA LA RAÓ NATURAL

«Siendo, pues, el trato con Dios el más íntimo de todos, la lengua más a propósito para él es aquella que lleva como empapado en sí un olor de intimidad y cordialidad entrañable; y esa lengua es, indudablemente, para cada cual, la que aprendió de los labios de su madre, que le hablaban y besaban a un tiempo; la que por este desarrollo suyo, quedó para siempre como empapada en las fragancias del maternal regazo, y apta, por ende, para las amorosas y filiales comunicaciones.

»Estas verdades, humanas y pedagógicas, parecen haberse ocultado un tanto a ciertos educadores modernos.»

Ramón Ruiz Amado, S. J.

Retallem de la «Fulla Dominical» de Barcelona:

«Nosaltres judiquem «perniciósíssima» la moda de donar a la Religió aire estranger o forà, de vestir-la a la manera de Madrid o de París, despreciant els venerables hàbits amb que l'adornaren els nostres progenitors.»

Josep Torras i Bages.

«Por lo que atañe a las conciencias, con sobrada claridad se ve que las prácticas de piedad, las exhortaciones, oraciones, confesión sacramental, etc., para que lleguen al fondo del corazón del educando, han de hacerse en la propia lengua de éste; jamás en otra lengua que, siendo extranjera, siempre será ajena y superficial al espíritu, por muy bien que se la conozca. Por eso son numerosas las prescripciones de la Santa Sede de que la instrucción religiosa se dé «in lingua vernácula», en la lengua nacional.»

Dr. Eijo i Garay, bisbe de Madrid.

«Dies passat assistírem a una solemnitat religiosa en l'església de les Germanetes dels Pobres. ...A la bona Mare, que era la que dirigia el reso, li era molt costosa la pronunciació del nostre idioma, cau-

sant-nos gràcia i admiració al mateix temps veure els esforços d'aquella santa dòna per a dir en català aquella bella jaculàtoria «Bon Sant Josep, pregueu per nosaltres», que la religiosa pronunciava amb natural dificultat.

A l'eixir de l'església volguérem saber perquè les Germanetes s'esforçaven per parlar en català. Ho preguntàrem a la bona Mare i heu's aquí la bella resposta que ens feu: «Resant en català, solament soc jo la mortificada; en camvi, fent-ho en castellà, mortificariem a tots els pobres vellets, i hem de tenir caritat, més que més en les coses que, com la oració, afecten a la salut espiritual».

No poguérem més que expressar a la bona Mare la nostra admiració pels sentiments tan caritatius que la inspiren. Ella deu creure, com l'eminent Bisbe de Vich, Dr. Torras i Bages, que el resar amb una parla que no és la nadiua «és una costum detestable, perniciosíssima i destructora de la fe».

De «El Gironès»

DES DE EL SAGRARI

*Amb veu dolça Déu ens crida
del sagrari dolç amor
per curar-li greu ferida
que ha causat el pecador.*

*Veniu, doncs, ànimes santes
que és Jesús que en vol consol:
¿i tu pecador t'espantes
de venir en mon breçol?*

*No has de témer la venjança
que els pecats van reclamant;
vina a mi i dolça esperança
tindrà el cor que es farà sant.*

*Mira a Jesús que amb deliri
te crida, pecadó ingrati,
que la sang de son martiri,
vols amor més senyalat?*

*Insensat ja més no siguis
pecador en aquest món,
ves i trau-li, mes no triguís,
les espines de son front.*

*Ves, acosta't al sagrari,
santuari de l'amor,
doncs, no temis al pujar-hi
que hi reposarà ton cor.*

*Fan rajar-li les espines
que en son cap has enfonzat,
suor d'aigua i sang divines.
¡I ets tu qui els ha clavats!*

*Oh Jesús, Jesús dolcíssim,
tingau santa pietat,
i a mi, encara que indigníssim
deu-me la immortalitat.*

MARIÁN OLIVER ALBERTI.

Girona, Abril de 1924.